

భృత్యాజులు

“భృత్యాజులు” అనగా వీరనే భట్టుమూర్చులు - అని కూడా అంటారు.

వూర్పుకాలంలో రాజుల పరిషాలనలో రాజుస్తానాలలో కల్పిస్త్వరులుగాను, విద్యావకులుగాను, వంబిమాగదులుగానువుండేడివారు. భృత్యాజులు - వీరు సకల శాస్త్ర పాండిత్యం కలిగి మహారాజులను పాగుడుతూ, అగ్రపశిరాలు పాంబి ధనధాన్యాలు పాంబి ఆనాడు జీవనోపాధి సాగించేవారు. ఈనాచీకీ రాజ్యాలు పోయినా, రాజులు పోయినా ప్రజలే రాజులుగా ప్రజలవద్దకు వెళ్లి వాలిని పాగుడుతూ వాలిచ్చిన బహుమతులు, ధన ధాస్త్య వస్తు వాహనాలు స్థికలిన్న బ్రతుకుతెరువు సాగిస్తున్నారు. వీరు తెల్లని పంచెధలంబి, తెల్లని లాటీ ధలంబి, విలువైన కండువా భుజానవేసుకొని తలకు పాగాచుట్టి, బుద్ధ మీసాలతో చేతిలో బెత్తం పట్టుకొని, నుదుటనామాలు ధలంబి, అచ్చతెలుగుతనం ఉట్టిపడే విధంగా వీలి ఆపశిశ్శం వుంటుంది. జయాభవ, విజయాభవ, బిగ్నేజయాభవ అని పాగుడుతూ ప్రజలను మెస్సిస్తుంటారు.

సాహసక్యత్వాలను వల్లించడంలో వీరు ప్రసిద్ధులు. సిజాశికి మన తెలుగు వాస్తవ చలత్తను పద్ధతురాపంలో భద్రపరచిన ఘనత ఈ భృత్యాజులకే దక్కుతుంది.

పద్మశాలీలవద్ద పడిగ రాజులనే భట్టువారుండేవారు. ఈ భృత్యాజులను ఆధారంగానే పగలీవేషాలు పుట్టాయి. కూచిపుడి భాగవతుల పగలీవేషాలలో ఇది కూడా ఒకటేగా ప్రసిద్ధిక్కింది. మనల్ని యెవరైనా పాగుడుతుంటే “భృత్యాజుపాగడ్తులకేంలే” అని అంటుంటాం. ఆనాడు భృత్యాజులు రాజుల యసోకీల్ని పాగిడి గానం చేసి వాల నుంచి కానుకలు అందుకునేవారు. ఎదుటీవాలని ప్రసన్నంచేసుకోవటం వీలి విడ్డు.

ఈ భృత్యాజు పగలీవేషగాళ్లగా వస్తునే జయాభవ! విజయాభవ! ధరసింహసనమై నభంబు గొడురై, తద్దేవతల్భుత్తులై, బ్రహ్మండాకారమై, సిలభార్య మణియై, విలంబ కొడుకై... అంటూ వీర ఆనీర్పుచనాలు ఇలా సాగుతాయి.